

Namibie – golf a safari v zemi Himbů

Text a foto: Milan Bučík



Namibie na rozdíl od rozmanité a vyspělé Jihoafrické republiky není typickou golfovou destinací. Ale co má dělat golfista, který rád poznává cizí země, podlehl půvabu jižní a východní Afriky a nevydrží víc než pár dnů bez golfu? Namibie nám dosud chyběla v naší mozaice zemí této oblasti, která je rájem milovníků opravdového a ne předstíraného safari a adrenalinových zážitků v nejkrásnějších rezervacích zvěře na světě. A tak jsme se pokusili v malé skupince přátel spojit zdánlivě nespojitelné – golf a safari. Kdo někdy viděl pravé safari v Africe, velká a někdy až tisícihlavá stáda zvěře na Serengeti, velkou pětku a někdy naprosto neuvěřitelné real time zážitky, toho už nikdy nebude bavit žádné safari v Indii, Nepálu nebo v Jižní Americe. O ostatních zemích nemluvě.

Většinu Namibie pokrývá poušť – Namib na pobřeží Atlantského oceánu a Kalahari na většině její východní hranice. Zejména pobřeží Atlantiku – nehostinná pustina o délce až 1500 kilometrů zasahující někde i pár set kilometrů do vnitrozemí – známé jako Pobřeží koster – byla postrachem všech námořníků, kdo ztroskotat tak našel téměř jistou smrt v poušti bez vody. Dodnes je lemována vraky ztroskotaných lodí a kostrami nejen velryb. Země má zajímavou historii, původní domorodé kmeny křováků a hotentotů (Damarové a Sanové s typickým mlaskavým jazykem) byly postupně zatlačovány do méně úrodných oblastí bojovnějšími Herery a Namy. Koncem devatenáctého století se území stalo obětí pozdních koloniálních choutek německého císaře Viléma. Napřed sice Němci odkoupili od Namů rozsáhlejší území na jihu, kde založili město Lüderitz Bay, ale potom nastalo silné



německé osídlování a zabírání nejúrodnější půdy celé oblasti. Po odporu domorodých kmenů, došlo k ozbrojeným střetům a tento nerovný boj po pár letech skončil genocidou několika desítek tisíc Hererů a Namů, takže jejich počty klesly na méně než polovinu. Němci území ovládli a snažili se celou oblast spojit se svojí další východoafrickou kolonií Tanganjikou (dnes Tanzánie). Došlo k zajímavé anomálii a ovládnutím tzv. Caprivi stripu, mnoha set kilometrů dlouhého a pár desítek kilometrů širokého pruhu na severu země přes celou Afriku (řeky Kunene, Okavango, Zambezi a Chobe), obě území úspěšně propojili. I když německý příběh výrazně oslabil vypuknutím první světové války, kdy území zabrala armáda JAR, německý vliv je vidět dodnes. Původní Německá Jihozápadní Afrika, se přes Jihozápadní Afriku dopracovala k nezávislosti jako jedna z posledních zemí kontinentu a přejmenovala se na Namibii. Hlavním úředním jazykem je angličtina, ale mluví se i afrikánsky a německy. Tento jazyk je dodnes nejpoužívanější obchodním jazykem. V zemi dnes žije asi 2,2 miliónů obyvatel, bělochů je jen asi 7 % a to je dvakrát méně než před padesáti lety. Ke křesťanství se hlásí 90% obyvatel, z toho luteráni tvoří větší polovinu. Země je bohatá na diamanty a těží se zde spousta vzácných kovů jako uran, zinek apod.



I když je dnes většina Němců zpátky doma, jejich čistotu a pořádek tady vidíte od okamžiku, kdy vstoupíte do země. Je to tady výrazně lepší než v Jihoafrické republice a se zbytkem kontinentu se to nedá vůbec srovnat. Vnímáte to silně v pěkném moderně vystavěném hlavním městě Windhoeku i v jiných městech. Naprosto nejúžasnější je to ve Swakopmundu, kdyby vám nebylo takové vedro a bylo tam více stromů, tak si myslíte, že jste v Bavorsku. Kráčíte si jednou z hlavních ulic, která se jmenuje pro mě neuvěřitelně Bahnhofstreet. Dostanete žízeň a zahnete do malebné německé hospůdky s penzionem s názvem Joe's Beerhouse. Majitel vás německy pozdraví, vy odpovíдете „Grüss Gott“ a plynule pokračujete s neodbytným „Bitte, zweimal Weissbier!“ Za chvíli máte ten studený poklad s pěnou na stole a užíváte si to. Swakopmund je nejněmečtější město v této zemi a vy nevěříte, že něco takového může existovat na konci světa a tak daleko od dnešního Německa, kde se vám dnes může stát, že německý pozdrav už občas neuslyšíte.

Větší polovinu země pokrývá poušť a zbytek tvoří savana a pastviny. Nekonečné moře písku pouště Namib vytváří často neuvěřitelné a překrásné útvary a kopce, jen výjimečně u pobřeží občas proložené jednotlivými palmami nebo malými háji. Ústí řeky Swakop a její okolí kolem Walvis Bay je rájem plameňáků a pelikánů. Oblíbeným výletním místem dosažitelným z lodi je nedaleko ležící Cape Cross s koloniemi ospale se povalujících lachtanů, kterých jsou před vámi tisíce.



O naši malou skupinku se starala naše profesionální průvodkyně Jane, Češka žijící již skoro třicet let v Kapském městě. S vícemístným terénním vozem jsme procestovali kus této krásné země. Asfaltové cesty spojovaly jen pár největších měst, zajímavá cesta vnitrozemím na sever až k angolské hranici, kterou tvoří řeka Kunene už probíhala většinou po šotolině. Cesta byla suchá, často dosti kamenitá, velmi vyprahlá, většinou rovinatá, ale občas jsme projížděli mezi skalními útvary. Křovin a zeleně zde bylo poskrovnu, přesto jsme ale občas potkali pouštní obyvatele - zebry, žirafy a dokonce i slony. Nedostatek vody i jiné potravy a přizpůsobení těmto náročným podmínkám se podepsal na jejich menším vzrůstu. V této části, kde jsou nejhorší podmínky k životu, je nejvíce původního domorodého obyvatelstva – zejména křováků. Jedeme na sever hererským územím na Twyfelfontein a cestou obdivujeme tisíce let staré skalní malby a rytiny. Než dojedeme na sever, přenocujeme v krásné pohodlné hotelové lodgi vtesané neuvěřitelně do skály, kde zažijeme nádherný západ i východ slunce. Dojedeme až do pohraničního Opuwa. Zdejší drsné a vodou oplývající vodopády Epupa Falls jsou příjemnou změnou po dvou dnech v poušti. Hraniční řeka Kunene je sice docela prudká, ale zase tak široká nám nepřipadá. Sto metrů do Angoly je tak blízko, že se nám to nechce vzdát. Začneme hledat nějakého domorodce, který by nás převezl na druhou stranu. Jane se to sice moc nelíbí, ale radši nic neříká. Konečně najdeme někoho z místních, který by nám v našem plánu mohl snad pomoci a oslovujeme ho. Ani slušná částka za převoz ho ale nezláká a začne něco mumlat o bludných vírech a krokodýlech. Chápeme, že bychom museli snad jen přeplavat, a vzdáváme to. Těšíme se už na Etoshu, kam k večeru přijíždíme přes vstupní bránu Okaukuejo. Etosha (v jazyce křováckých Sanů to znamená „Velké bílé místo“) je jeden z největších safari parků v Africe (tudíž i na světě) co se týká

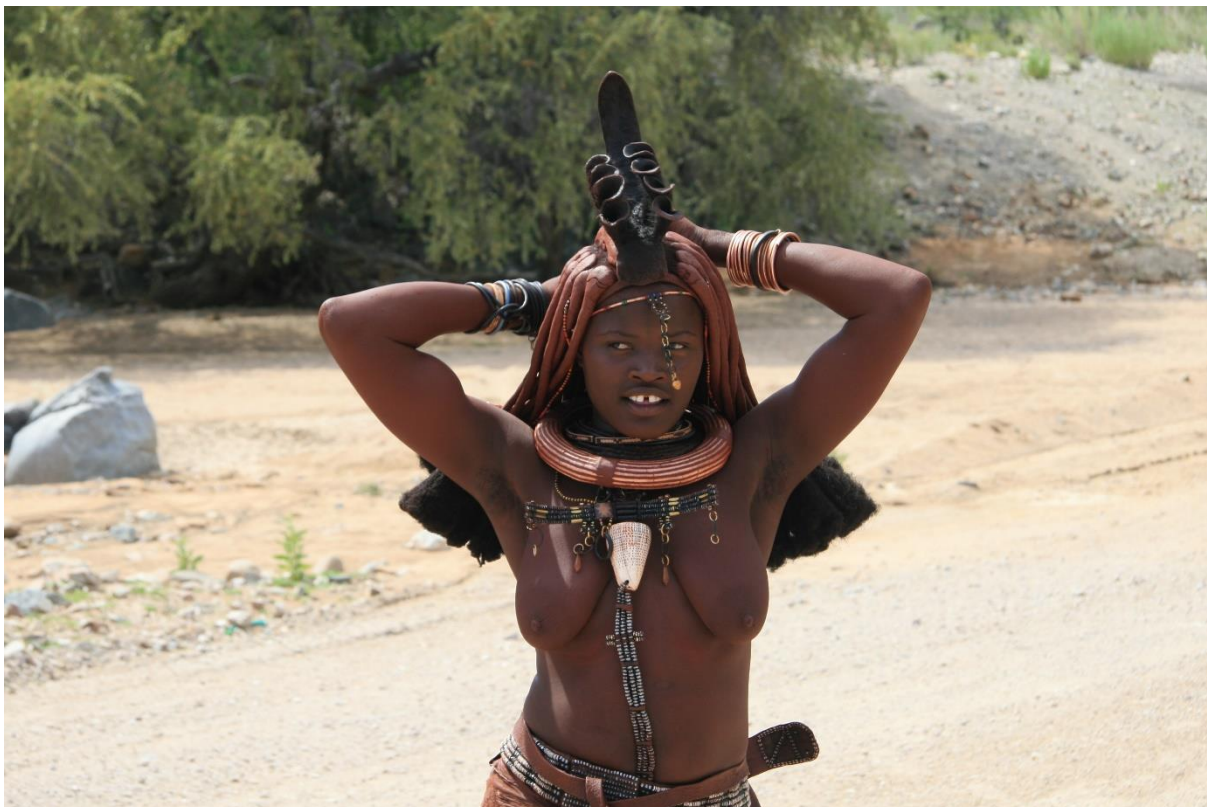
rozlohy a překvapivě i bohatství zvěře. Je tady několik napajedel, ale větší vodní plocha tady chybí. To



znamená, že tady neuvidíte ani hrochy ani krokodýly. Zato je tady nadprůměrně žiraf, velkých antilop kudu i malých springbooků, vzácných černých impal, zeber, hyen apod. Potkáte tady bílého nosorožce, velké slony a viděl jsem tady více lvů, než předtím v deseti velkých parcích v ostatních částech východní a jižní Afriky. Nejvíce jich uvidíte, když si přivstanete a vyrazíte ještě za tmy k nějakému napajedlu. Při ranním rozbřesku je tady vidíte často ještě odpočívající a zívající desítky metrů od cesty. Jedním z nejvzácnějších predátorů, které se vám podaří vidět ale jen zřídka, je leopard. Jejich počty v Africe jsou obecně o řád nižší než u lvů. My jsme jich pár viděli v křovinách u cesty a jeden přežraný se tady dokonce povaloval pár desítek metrů před námi na prašné cestě.



Nocovali jsme tady dvě noci v Halali, které se nachází zhruba uprostřed parku, je zde několik skvělých lodgí a můžete odsud vyrazet různými směry za svými zážitky a fotografováním. Uprostřed parku se nachází velká solná poušť – dlouhá 130 a široká 50 km – která je většinu roku vyschlá. Celý park obklopuje 850 km dlouhý plot, který přináší větší bezpečí zvířet i lidem uvnitř i venku za plotem.



Poslední den jsme na chvíli zastavili kousek od cesty a pozorovali pár žiraf a jednoho nosorožce, skoro sto metrů od nás. Jane zastavila auto a vypla motor, takže jsme byli úplně tiše. Otevřeli jsme boční posuvné dveře a s foťáky v rukou nás pár stálo před autem a čekali jsme na vhodný záběr. Tak dvacet metrů od nás vpravo byly husté křoviny, přes které jsme nic neviděli. Najednou se z křovin pár desítek metrů daleko neočekávaně vynořil urostlý nosorožec a pomalu se otáčel na místě. Tato zvířata mají údajně horší zrak, ale o to lepší sluch a čich. Zvíře pohnulo pozadím, otočilo se o sto osmdesát stupňů a už jsme se mu dívali do očí. Kolos pomalu vykročil směrem k nám. Předtím jsme stáli venku tři a dva jsme okamžitě střemhlav vletěli do auta. Třetí z nás to nestihl, protože kamarád Jirka mu v pudu sebezáchovy přirazil dveře před nosem a nechal ho venku. Nosorožec mezitím na nás dále mžoural a přibližoval se. Nějak jsme se zmobilizovali a naši venkovní oběť jsme dostali do auta. Dveře zůstaly otevřené a zvíře se přiblížilo na nějakých patnáct metrů. Čekali jsme vzrušeně co bude následovat a všechny varianty zůstávaly otevřené.



Nakonec Jane nevydržela přímý pohled kalných očí našeho nového kamaráda a nastartovala motor. Někteří z nás už se viděli viset na jeho rozích, protože plechy auta by tu valící se hmotu nezastavily. Naštěstí slabší zrak našeho návštěvníka a zvuk motoru, který ho překvapil, způsobil že v nás viděl větší nebezpečí, než jsme to v autě cítili my. Nosorožec se otočil a svižně odklusal do křoví a my odjeli. Večer jsme pak ještě u sklenky vína pro jistotu hromadně nacvičovali a opakovali si zkrácené povely pro správný postup řešení této krizové situace tak, aby venku před vozem pokud možno příště již nikdo nezůstal.

Etoshu jsme po několika dnech opustili přes Namutoni a po prašných cestách vnitrozemím jsme zamířili zpět k hlavnímu městu. Kromě vyspělejších a již civilizovaných Hererů, jejichž ženy chodí krásně oblečené v zajímavých barevně kontrastních šatech a zajímavých pokrývkách hlavy, jsme projížděli i kolem malých osad Himbů. Jejich ženy mají kůži a vlasy spletené do malých copánků potřené hlinkou. Himbové žijí primitivním způsobem života v malých chatrčích zhotovených ze dřeva a hlíny. Živí se hlavně pastevectvím, tato práce je doménou mužů, ženy se starají o vše ostatní včetně výchovy dětí. Dokážou se velmi hezky zdobit. Jane dala stařešinovi osady pár bankovek a my tak měli možnost se porozhlédnout po celé osadě a podívat se i dovnitř chatrčí, abychom poznali jak vypadá himbské 2+kk. Trochu mi to připomnělo masajskou vesnici, i když způsob života Masajů se ještě více blížil době kamenné.



Nevím, kolik je v Namibii registrovaných golfistů, ale hřišť mají v současnosti celkem osm. Na třech jsme se byli podívat a dvě jsme hráli – Windhoek GC a Rossmund GC. Zdejší zajímavostí je, že je zde nejvíce tzv. pouštních hřišť na světě a to celkem pět. Tato definice znamená, že travnatá jsou pouze odpaliště a gríny a zbytek tvoří lépe nebo hůře udržovaná pouštní krajina. Odpálíte dobrý dlouhý drive na fervej a zjistíte, že hrajete z bunkru. Ale jak říká klasik, těm co ten sport mají opravdu rádi, to nevadí a docela obstojně i s chutí si zahrají. A je to i docela dobrý trénink hry z písku. Za nejlepší zemské hřiště je považován Windhoek GC, který je vystavěn na okraji zhruba třístatisícového hlavního města, které leží na náhorní plošině asi 1600 m. n. m. a proto je zde celoročně docela příjemné klima. Hřiště má pěkný moderní club house s dobrým zázemím a nabízí kvalitní ubytování v přilehlém čtyřhvězdičkovém hotelu. K dispozici máte travnaté rovinaté hřiště lemované palmami a křovinami, které má dobrou kvalitu. Nepředstavuje žádnou mimořádnou výzvu pro dlouhé i technické hráče a příjemně si zde zahrajete. Po ferveji se prohánějí početná stádečka malých antilop – springbooků – a občas se tady zatoulá i větší antilopa – oryx. Co je zajímavé, v Namibii mají poměrně diferencované ceny fee pro neklubové hráče. Mají zvláštní cenu pro Namibijce, Afričany a nejvyšší cenu platí ti, co přijeli nejvíce z daleka tzv. overseas hráči. To jsme byli my a dělalo to 380 NAD. Protože 1 NAD (namibijský dolar) je zhruba 1,65 CZK, tak to byla docela přijatelná cena. Kurz namibijského dolaru je téměř stejný jako kurs jihoafrického randu. Co jsme kvitovali s potěšením, tak naše kupní síla v této části Afriky se stále zvyšuje. Když jsem navštívil JAR poprvé před dvaceti lety, tak byl rand skoro pět korun. Před pěti lety to už bylo asi dvě padesát a dnes ještě méně. U hlavního města bylo před pár lety postaveno další velmi pěkné hřiště – Omeya GC, klasické travnaté dobře udržované hřiště obklopené horami a s pěknými výhledy ze všech jamek. Overseas fee 800 NAD. Když jsme navštívili „bavorský“ Swakopmund, zahráli jsme si zdejší Rossmund GC. Je to pouštní osmnáctka, ale oblíbená a dobře hratelná s docela dobrým zázemím. Overseas fee činí 680 NAD. Hned vedle na pobřeží leží přístav Walvis Bay a místní s radostí hrají zdejší pouštní oblíbenou devítku

Walvis Bay GC.



Za zmínku stojí ještě hřiště Tsumeb a Oranjemund .

Za většinou zdejších hřišť stojí investoři z Jihoafrické republiky, prostřednictvím její dlouholeté správy Namibie se zde promítly i její a britské golfové tradice.

Více informací o golfu a zdejších hřištích naleznete na <http://www.namibiatourism.com.na/blog/The-Golf-Courses-of-Namibia>

Namibie je krásná země, která vás, pokud zde zavítáte, odmění nevšedními zážitky.

4/2/2019

















